

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **K&K design s.r.o.**
sídlem Petra Bezruče 248, 747 24 Chuchelná
zastoupený Punktum, spol. s r.o.
sídlem Otická 758/19, P.O.Box 19, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na přezkum rozhodnutí ze dne 10. 3. 2020 č. j. 10517/20/5200-11431-711413,
v procesní věci

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. 10517/20/5200-11431-711413, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 29. 7. 2019 č. j. 2950113/19/3216-50523-804738, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a o

Shodu s prvopisem potvrzuje

zastavení odvolacího řízení podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“).

2. V podané žalobě žalobce primárně zdůraznil, že obsahem žaloby je zjištění správného okamžiku vyměření daně a výklad ust. § 136 odst. 2 daňového řádu.
3. Žalobce shrnul průběh řízení před správcem daně, když uvedl, že dne 21. 3. 2019 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 (dále jen „daňové přiznání“). Následně 25. 3. 2019 byla vypovězena plná moc, na jejímž základě bylo daňové přiznání učiněno. Správce daně žalobci nevrátil v řádném termínu přeplatek na dani, což bylo žalobcem urgováno. Správce daně dne 14. 6. 2019 sdělil žalobci, že přeplatek dosud nevyměřil. Dne 1. 7. 2019 byla správcem daně žalobci vyměřena daň z příjmů právnických osob za r. 2018 (dále jen „DPPO“) ve stejné výši, jako byla uvedena v daňovém přiznání (platební výměr č. j. 2815172/19/3216-50523-804738). Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 16. 7. 2019 odvolání, jímž brojil proti nesprávnému okamžiku vyměření daně, když s ohledem na nesplnění podmínek dle § 136 odst. 2 daňového řádu měla být užitá obecná doba k vyměření podle ust. § 136 odst. 1 daňového řádu, takže daň měla být vyměřena k 1. 4. 2019. Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím správce daně ze dne 29. 7. 2019. Odvolání žalobce proti zamítavému rozhodnutí správce daně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
4. V další části žaloby žalobce vymezil tyto žalobní body:
 1. Žalovaný porušil ust. § 116 odst. 2 daňového řádu, když se v napadeném rozhodnutí nezabýval právní otázkou data vyměření daně. Podle žalobce je okamžik vyměření daně zásadním prvkem především z pohledu konkrétních ustanovení daňového řádu, např. § 135 odst. 3, § 174 odst. 4, § 154 odst. 1, § 155 odst. 2, § 153 odst. 1, § 176 odst. 1 písm. b), § 252 odst. 1 daňového řádu.
 2. Podle žalobce ust. § 140 odst. 1 daňového řádu, pokud jde o pojem „daň“, zahrnuje všechny rozhodné skutkové a právní okolnosti, které byly předmětem vyměření daně. Mezi tyto okolnosti patří také okamžik vyměření daně a okamžik její splatnosti. Podle žalobce ust. § 140 odst. 4 daňového řádu nezakazuje odvolání v širším slova smyslu, ale toliko do „částky daně“ bez změny okolností. Žalovaný podle žalobce nepřiléhavě argumentuje v bodě 19 napadeného rozhodnutí rozsudkem sp. zn. 59 Af 31/2013, který však podporuje možnost podat odvolání při změně okolností. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 18) hrubým způsobem zjednodušuje označený rozsudek. Žalobce v této souvislosti navrhl soudu, aby se zabýval možností navrhnout Ústavnímu soudu ČR zrušení ust. § 140 odst. 1 (a též § 144 odst. 1) daňového řádu bez náhrady.
 3. Žalobce namítl porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaným, který platebním výměrem vyměřujícím daň žalobci „plně nevyhověl“, a to nikoliv co do výše, ale co do splatnosti daně. Žalobce poukázal na případy rozsudků na téma použití formulářů v daních, kdy se v lepších případech k soudu věci dostaly až po zamítnutí odvolání žalovaným a daň zde byla naprosto totožná jako v daňovém přiznání (věc vedená Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 21/2013 a s ní spojený rozsudek NSS 2 Afs 25/2015, dále věci vedené pod sp. zn. 22 Af 107/2017 a 22 Af 34/2019). Žalovaný zde věcně projednal podaná odvolání navzdory ust. § 140

odst. 1 daňového řádu, což soudy plně akceptovaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, jaký „jiný prostředek ochrany“ měl žalobce zvolit, ačkoliv o to žalobce výslovně žádal. Nabízí se možnost použití zásahových žalob, ale ty jsou vyloučeny, např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 71/2019. Takže má-li se žalobce domoci soudní ochrany, musí žalovat na přezkum rozhodnutí ve věci samé, jemuž však musí předcházet řádné odvolací řízení.

4. Žalovaný postupoval proti cíli a základním zásadám daňového řízení tím, že zcela vědomě neprojednal všechny v podaném odvolání namítané skutečnosti, které mají vliv na správné stanovení daně a její splatnost, resp. se vůbec nezabýval odvolacími námítkami a relevantními právními skutečnostmi, čímž rezignoval na vyměření daně *lege artis*.
 5. Žalovaný neuvedl žádný právní názor ohledně data vyměření daně. Žalobce přitom poukázal na obecnou lhůtu k vyměření daně a lhůtu zvláštní (§ 136 odst. 1 a odst. 2 daňového řádu) a související metodiku Generálního finančního ředitelství (dále jen „GFR“) ze dne 22. 3. 2017 č. j. 21383/17/7700-10126-500852. Žalobce uvedl svůj názor, že sice zákonné podmínky § 136 odst. 2 daňového řádu ke dni podání daňového přiznání splnil, avšak dne 25. 3. 2019 byla plná moc uplatněná dříve u správce daně vypovězena, takže k rozhodnému dni žádná neexistovala. Z toho žalobce dovodil, že na něj dopadá první z uvedených lhůt, tj. základní lhůta dle § 136 odst. 1 daňového řádu. Žalobce má za to, že daň měla být vyměřena k 1. 4. 2019 a ke stejnému dni vznikl přeplatek. Nesprávnou aplikací právního předpisu a nadřazení nesprávné metodiky se správní orgány obou stupňů dopustily chyby ve vyměření k nesprávnému (pozdějšímu) datu a nevrátily včas přeplatek, o který žalobce žádal. Žalovaný do napadeného rozhodnutí nezahrnul všechny rozhodné skutkové a právní okolnosti. Napadené rozhodnutí tedy trpí vadami nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Žalobce poukázal na podle něj typově stejnou otázku řešenou rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 227/2018 (zejm. body 34, 36), který byl sice zrušen rozsudkem NSS sp. zn. 4 Afs 321/2019, avšak z toho důvodu, že se jednalo o zásahovou žalobu.
5. Žalovaný ve vyjádření setrval na právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, že správci daně nezbylo nic jiného, než podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání podané proti platebnímu výměru zamítnout a odvolací řízení zastavit, neboť odvolání nebylo přípustné (ust. § 140 odst. 1 a odst. 4 daňového řádu).
 6. K námitce přípustnosti odvolání žalovaný uvedl, že pro žalobcův názor, že v daném případě bylo odvolání přípustné, neexistuje zákonná opora, když platebním výměrem vyměřená daň se neodchylovala od daně tvrzené žalobcem. Oporu v zákoně nemá ani úvaha žalobce, že je možné podání odvolání proti dani v širším slova smyslu, tzn. proti skutkovým a právním okolnostem vyměření daně, mezi něž patří i okamžik vyměření daně a okamžik splatnosti daně. Daňový řád totiž v ust. § 140 odst. 4 předpokládá porovnávání výší daní, tj. daně uvedené v daňovém přiznání a daně vyměřené správcem daně, žádné jiné skutečnosti však nebere v úvahu. Výjimkou z nepřípustnosti podání odvolání je pouze situace, kdy je zahájen postup k odstranění pochybností a kdy byl konkludentní platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení. Žádná taková situace však v případě žalobce nenastala.

7. Žalovaný se dále ohradil proti tvrzení žalobce, že odvolání proti konkludentnímu platebnímu výměru akceptovaly v jiných případech žalobcem zmiňované rozsudky Krajského soudu v Ostravě. Rozsudek tohoto soudu sp. zn. 22 Af 21/2013 a navazující rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 25/2015 se týkaly žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu a předmětem soudního přezkumu proto nebyl konkludentní platební výměr přezkoumaný v odvolacím řízení. Obdobně rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Af 34/2019 se týkal vady podání a následného vyslovení neúčinnosti podání, nikoliv konkludentního platebního výměru. V rozsudku sp. zn. 22 Af 107/2017 Krajský soud v Ostravě řešil otázku dokazování a neuznání nákladů, takže ani zde se nejednalo o konkludentní platební výměr.
8. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že postupoval v rozporu s ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť v odvolacím řízení neprováděl žádné dokazování k doplnění podkladů rozhodnutí, ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně.
9. Žalovaný rovněž neshledal žádné důvody k tvrzení o protiústavnosti § 140 odst. 1 a § 144 odst. 1 daňového řádu, neboť tato právní úprava odpovídá zásadě hospodárnosti a ekonomie řízení.
10. Žalovaný svým postupem neporušil ani základní zásady daňového řízení, když se nezabýval všemi skutečnostmi namítanými žalobcem v odvolání. Odvoláním bylo napadeno ryze procesní rozhodnutí a předmětem odvolacího řízení byl proto výlučně přezkum procesního postupu správce daně. Námitky, které žalobce mířil proti vlastnímu vyměření daně, nebyly pro věc relevantní, a proto se jimi žalovaný nezabýval, jak také uvedl v bodech 15 až 22 napadeného rozhodnutí. Rovněž nelze souhlasit s názorem, že žalovaný rezignoval na správné vyměření daně, neboť správné stanovení daně je předmětem nalézacího řízení, nikoliv předmětem odvolacího řízení týkajícího se procesního rozhodnutí.
11. K námitce žalobce, že mu žalovaný nesdělil, jaký konkrétní jiný prostředek ochrany mohl v daném případě použít, žalovaný zdůraznil, že správci daně svědčí poučovací zásada zakotvená v § 6 odst. 3 daňového řádu, kterou řádně splnil, když žalobce poučil, že proti konkludentnímu platebnímu výměru není odvolání přípustné. Žalovaný má za to, že případné nápravy konkludentního platebního výměru může být dosaženo cestou dozorčího prostředku – nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 122 daňového řádu, o čemž však není povinen osobou zúčastněnou na správě daní poučit.
12. Žalobní námitky směřující proti vyměření daně jsou podle žalovaného irelevantní, a proto se k nim blíže nevyjadří. Žalovaný má za to, že předmětem soudního přezkumu v nyní souzené věci je ryze procesní rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí vydanému podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu, a proto se nelze zabývat otázkou, zda daň byla stanovena v souladu se zákonem či nikoliv. Takový přezkum by překračoval meze posuzovaného řízení.
13. K žalobcem uvedenému odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 227/2018 žalovaný uvedl, že skutkový stav, z něhož vycházel označený rozsudek, není shodný se skutkovým stavem žalobce. Přezkum rozhodnutí v označené věci byl veden z konkrétních důvodů souzeného případu, které nelze aplikovat na skutkově odlišný

případ žalobce. Označený rozsudek Krajského soudu v Brně byl navíc zrušen rozsudkem NSS, takže i z tohoto důvodu, jej nelze považovat za příléhavý.

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
15. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 29. 9. 2020 setrval na dřívější žalobní argumentaci a dále formuloval pro soud i žalovaného právní otázku, jak tedy měl žalobce ve věci postupovat, aby se domohl ochrany práva (na správné určení rozhodného dne pro stanovení daně), které bylo podle něj postupem správce daně porušeno. Žalobce dále vznesl otázku, zda existuje reálná možnost řádného opravného prostředku. Poukázal přitom na časovou posloupnost jednotlivých úkonů, kdy o vyměření daně k datu 1. 7. 2019 se dozvěděl až 14 dnů po termínu pro podání odvolání. Žalobce rovněž setrval na svých úvahách ohledně ust. § 140 odst. 1 daňového řádu, které podle něj nelze vykládat tak, že odvolání je absolutně vyloučeno. V této souvislosti se domáhá také odpovědi soudu na otázku, jakým způsobem a v jakých lhůtách se obecně může poplatník bránit proti rozhodnutí, kterým se odchyluje nějaký údaj v podaném tvrzení od platebního výměru.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
17. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 21. 3. 2019 daňové přiznání na DPPPO, které bylo na základě plné moci ze dne 24. 5. 2019 podáno daňovým poradcem žalobce. Výpovědí daňového poradce ze dne 20. 3. 2019 byla plná moc k zastupování žalobce vypovězena. Dne 14. 4. 2019 žalobce požádal správce daně o vrácení přeplatku na dani ve výši 72 500 Kč. Rozhodnutím o přeplatku ze dne 14. 6. 2019 sdělil správce daně žalobci, že požadavku na vrácení přeplatku na dani nevyhovuje, neboť dosud neuplynula lhůta pro vyměření daně, která uplyne dnem 1. 7. 2019. Dne 1. 7. 2019 pod č. j. 2815172/19/3216-50523-804738 vydal správce daně platební výměr, jímž žalobci vyměřil daň ve shodné výši, jako byla daň tvrzená v daňovém přiznání. Rozhodnutí obsahuje poučení, že se proti němu nelze odvolat s odkazem na § 140 odst. 4 daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto správcem daně tak, že odvolání se zamítá a odvolací řízení se zastavuje s ohledem na ust. § 140 odst. 1 a odst. 4 daňového řádu. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
18. Podle § 136 odst. 1 daňového řádu, daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovacích období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období.
19. Podle § 134 odst. 2 daňového řádu, jde-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odst. 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odst. 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována.

Shodu s prvopisem potvrzuje

20. Podle ust. § 140 odst. 1 daňového řádu neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.
21. Podle ust. § 140 odst. 4 daňového řádu neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení.
22. V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení ust. § 116 odst. 2 daňového řádu žalovaným. Dle tohoto ustanovení musí být v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Prvoinstančním rozhodnutím správce daně napadeným odvoláním žalobce bylo rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a odvolací řízení bylo zastaveno s ohledem na ust. § 140 odst. 1 a odst. 4 daňového řádu. Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že rozhodnutí správce daně, které žalovaný přezkoumal v odvolacím řízení, je rozhodnutím procesního charakteru, proti kterému sice bylo možno podat opravný prostředek, čehož žalobce využil, ale i pak zůstalo posuzování věci odvolacím orgánem toliko v procesní rovině. Žalovaný tedy přezkoumal pouze existenci důvodů pro zamítnutí odvolání a zastavení odvolacího řízení, přičemž se s názorem prvostupňového správce daně ztotožnil. Procesním charakterem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dány také mantinely soudního přezkumu v této věci. Soud je v rámci přezkoumání správních rozhodnutí povinen respektovat předmět rozhodnutí napadeného správní žalobou. Soud není oprávněn ani povinen zabývat se širšími výkladovými otázkami, které s procesní rovinou souzené věci souvisí toliko vzdáleně. Rozsah soudního přezkumu v podstatě kopíruje rovinu přezkumu prvostupňového rozhodnutí provedeného odvolacím orgánem v odvolacím řízení. Při přezkoumání rozhodnutí vydaného podle ust. § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu jde proto toliko o posouzení, zda existovaly procesní důvody pro správcem daně zvolený postup. Takto také postupoval žalovaný v nyní posuzované věci a krajský soud rozsah jeho odvolacího přezkumu plně aprobuje. Otázky výkladu ust. § 136 odst. 1 a 2 daňového řádu a související metodiky GFŘ, které nastínil žalobce v podaném odvolání ze dne 27. 6. 2019, nejsou nosnými otázkami, za situace, kdy daň tvrzená a daň vyměřená se shodují a odvolání je tudíž ve smyslu ust. § 140 odst. 4 daňového řádu nepřípustné. První žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.
23. V dalším žalobním tvrzení žalobce zpochybnil ústavnost § 140 odst. 1, event. § 144 odst. 1 daňového řádu a navrhl krajskému soudu postup podle ust. § 95 odst. 2 Ústavy. Krajský soud důvody pro takový postup neshledal, neboť žalobcovy pochybnosti v nastíněném směru nesdílí. Soud má shodně s žalovaným za to, že označená norma daňového řádu je výrazem zásady hospodárnosti a ekonomie řízení a má proto v procesní úpravě správy daní plné opodstatnění. Krajský soud se rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že posuzování daně tvrzené a daně vyměřené ve smyslu ust. § 140 odst. 1 daňového řádu v „širším slova smyslu“, tedy tak, že jsou hodnocena i další kritéria (tj. vedle výše daně také okamžik vyměření a okamžik splatnosti), nemá oporu v citovaném ustanovení daňového

řádu, z něhož je dovoditelné, že srovnávanými údaji jsou výše tvrzené daně a výše vyměřené daně, což má svou logickou návaznost na cíl správy daní vymezených v § 1 daňového řádu. K rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec sp. zn. 59 Af 31/2013, jímž argumentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, což žalobce považoval za nepřiléhavé, soud poznamenává, že označený rozsudek připustil možnost odvolání proti konkludentnímu platebnímu výměru, ovšem za situace, kdy jeho vydání předcházelo postup správce daně k odstranění pochybností, což však není případ žalobce. Argumentaci žalovaného tímto judikátem proto soud považuje za opodstatněnou. Ani druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal.

24. V třetím žalobním tvrzení žalobce namítl porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Tuto námitku považuje krajský soud za zcela nepřipadnou, neboť postup odvolacího orgánu ve smyslu označeného ustanovení daňového řádu připadá v úvahu toliko při doplňování dokazování v rámci odvolacího řízení nebo v případě, že odvolací orgán dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně. Obsahem správních spisů a odůvodněním napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že taková situace v posuzované věci nenastala. K v této souvislosti žalobcem zmiňovaným rozsudkům Krajského soudu v Ostravě (blíže odst. 4. tohoto rozsudku, žalobní bod 3.) krajský soud uvádí, že z úřední činnosti je mu známo, že v žádné z označených věcí se nejednalo o přezkum rozhodnutí žalovaného ve věci odvolání proti konkludentnímu platebnímu výměru správce daně. Vyjádření žalovaného k tomuto žalobnímu tvrzení (bod 7 tohoto rozsudku) jsou souladná s obsahem označených soudních spisů.
25. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že obecné odůvodnění žalovaného obsažené v poslední větě bodu 15 napadeného rozhodnutí, které neobsahuje konkretizaci „jiného prostředku ochrany“, který by měl žalobce zvolit k otázce okamžiku vyměření daně, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, právě proto, že samotný okamžik vyměření daně není z pohledu ust. § 140 odst. 1 daňového řádu relevantním kritériem, jímž by měla být poměřována shoda daně tvrzené s daní vyměřenou a následná aplikace § 140 odst. 4 daňového řádu. Žalovaným zvolená formulace v kontextu s pasáží, jež jí obsahově předcházela, je podle názoru krajského soudu dostačující reakcí na odvolací námitku žalobce.
26. Žalobní tvrzení obsažené v bodě 4 žaloby má krajský soud za vypořádané svou argumentací k žalobnímu bodu 1, na niž plně odkazuje.
27. V posledním žalobním bodě žalobce zopakoval svou právní konstrukci, podle níž byl v jeho případě rozhodným dnem pro vyměření daně den 1. 4. 2019. K uvedenému se krajský soud již vyjádřil v rámci vypořádání žalobních bodů 1, 2 a 3, na které plně odkazuje. Pokud žalobce v této souvislosti namítl, že byl poškozen nesprávným postupem žalovaného, resp. správce daně tím, že mu nebyl včas vrácen přeplatek, o nějž žádal, krajský soud uvádí, že takto tvrzený zásah do právní sféry žalobce nemůže být ani teoreticky zhojen podáním žaloby proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí vydanému podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žádostí o vrácení přeplatku na dani je zahajováno zcela odlišné řízení před správcem daně a touto otázkou se proto nelze v nyní posuzované věci zabývat, neboť přesahuje předmět soudního přezkumu.

28. Závěrem krajský soud pro úplnost doplňuje, že nesdílí žalobcův názor o typově přílehlavém rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 227/2018, a to již z toho důvodu, že v označené věci se jednalo o soudní řízení vedené na základě zásahové žaloby a tedy o zcela jiný typ soudní ochrany, a dále, že zde byly zcela jiné skutkové okolnosti. Žalobcem zdůrazněné body 34 a 36 tohoto rozsudku se sice zabývají otázkou běhu lhůt podle ust. § 136 odst. 1 a 2 daňového řádu, ovšem za odlišné skutkové situace rozvedené detailně v bodě 26 téhož rozsudku.
29. K replice žalobce ze dne 29. 9. 2020 krajský soud uvádí, že předmětem soudního přezkumu dle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkoumání správnosti a zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, nikoliv odpovědi na právní otázky širšího významu či dokonce posuzování optimálního způsobu právní (soudní) obrany žalobce. Soud proto nemá, co by k obsahu repliky uvedl.
30. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu s tímto soudním řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. dubna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu